Een Vader en zijn Zoon

Emmy van Arteveldt.

DE UITTOCHT DER GRIEKEN UIT SALONIKI.

Reeds in een der vorige nummers gaven wij in woord en beeld verslag van den toestand in, en de versterking door de Geallieerden van Saloniki. Thans bereiken ons de foto's, die wij op deze pagina reproduceeren en die een duidelijk beeld geven van de wijze waarop de Geallieerden in deze stad te werk gaan. De plaats zelf wordt zooveel mogelijk versterkt, terwijl een massa troepen erin wordt saamgetrokken en alle onderdanen van vijandelijke mogendheden worden gearresteerd, daar men beveiligd wil zijn tegen ongewenschte elementen. Zelfs heeft de Grieksche bezetting van Saloniki de stad verlaten, daar de Grieksche regeering liefst niet gemoeid wil worden in een eventueele ontmoeting tusschen de Verbondenen en de Geallieerden in de omgeving van Saloniki. — Op de foto hierboven ziet men (links) een Grieksche bagage-colonne, die de stad verlaat, terwijl (rechts) Fransche soldaten erin trekken.

In een eerste klasse coupé van een langen trein zaten drie passagiers ; een man van ongeveer vijf en vijftig jaar met een gedistingeerd uiterlijk en iets gereserveerds in zijn geheele houding. Naast hem een jonge, knappe man met opvallend heldere blauwe oogen en in den tegenovergestelden hoek een jong meisje. Gedurende het laatste uur had zij zich ijverig beziggehouden met veronderstellingen omtrent de verhouding waarin haar twee medepassagiers tot elkander stonden. „Mij lijkt het", besloot ze eindelijk, „alsof de oudere heer eenmaal iemand verloren heeft die hem zeer lief was en dat hij nu heel bang is den jongen man die naast hem zit te verliezen. Ik denk niet dat ze vader en zoon zijn en toch lijken ze op elkaar."

Grieksche soldaten verlaten met hun bagage Saloniki.

Juist rolde de trein het kleine station van een Geldersch dorpje binnen en stonden alle drie op om hun bagage te verzamelen. Blijkbaar hadden zij dezelfde plaats van bestemming.

„Is dit heusch het dorpje, vader?" vroeg de jonge man eenigszins opgewonden. „Dit typisch kleine dorp". Even stond zijn gezicht ernstig, toen vervolgde hij: „Ik wou dat ik er me iets van kon herinneren, maar ik was zeker te jong, niet vader?"

„Dus is het toch zijn vader," overdacht het meisje.

„Je was twee jaar en had nog je „nurse". Een kleine schreeuwer van twee, toen je dit voor het laatst zag". De oudere heer legde zijn hand op den arm van den jongeren en keek hem met een hartelijke uitdrukking aan ; het meisje zag dit juist terwijl zij uit de coupé ging en verbaasde zich dat ze zulke goede vrienden leken te zijn. Op het perron langs hen komende hoorde ze den jongen tegen zijn vader zeggen: „Is dat niet — wat was de uitdrukking die die schooljongen gisteren gebruikte — „een kanjereus knap meisje?" Nog eens zag zij ze toen ze in een ratelende, oude vigilante wegreed. Zij stonden op het perron : de zoon leek haar, terwijl hij vrijmoedig naar haar opkeek, een jonge held. Zijn metgezel vervaardigde haar met geen blik.

De zonsondergang, gevolgd door een frissche schemering, deed aangenaam aan na den heeten stoffigen Augustusdag. De ruiter en de slanke amazone die stapvoets kwamen aanrijden, gaven zich geheel over aan die groene stilte. Zij hielden de paarden in bij een glooiend berkenboschje, bonden ze aan een boom en wandelden een eindje het bosch in.

„Wat een tooverachtig mooi plekje is dit," zei het meisje zachtjes. „Mij lijken die witte berken slanke kleine elfen die eeuwig een ballet dansen". De jonge man antwoordde niet in woorden, maar hij trok haar naar zich toe en kuste haar — kuste haar voor de eerste maal. Toen nam hij haar hand en lachte haar toe. „Wat ben je mooi en heerlijk", zei hij zacht. Ondeugend lachten de oogen van het meisje toen ze hem vroeg: „ben ik niet „kanjereus" knap?" Daarna holde ze weg, door hem achtervolgd, het bosch door tot ze aan de plaats kwamen waar de paarden vastgebonden stonden. „Het is het mooiste dat er bestaat", zei de jongen, haar naast zich op een boomstam trekkende. „Het is altijd zoo geweest — zal altijd zoo zijn tusschen ons, lieveling."

„Ja-a-a", antwoordde ze ernstig, „maar we kennen elkaar zoo kort ; pas sedert een uur is het zoo tusschen ons! Eén uur!"

„Anderhalf uur, om juist te zijn," antwoordde de jongen, „maar dat is volgens de suffe klok ; volgens onzen tijd — dat is de tijd van den zomer en de liefde — is het altijd en altijd zoo geweest."

„Dat zou een langen weg zijn om af te leggen — alleen", fluisterde 't meisje eenigszins angstig.

Een gevoel van groote, diepe teederheid voor haar kwam in hem op. „O, niet alleen. Zeg dat woord niet, ik hoor het niet graag, nooit meer zal het voor ons zijn alleen, maar samen. Zeg dat het altijd samen zal zijn."

Met gesloten oogen herhaalde het meisje: „samen, samen, samen."

Grieksche cavaleristen passeeren op hun uittocht uit de stad, den door Alexander den Grooten gebouwden triomfboog.

Plotseling zei de jonge man, uit een droom ontwakend: „En vader — wat zal hij blij zijn — en wat zal hij je liefhebben."

Deze nieuwe gedachte, een, die haar, misschien ongegrond, verontrustte deed haar zuchten terwijl ze de hak van haar rijlaars in het zachte mos boorde. „Zal hij dat doen, denk je? Ik — ik kan het niet gelooven dat hij van mij houden zal."

„Vader niet? Maar dat is onzin! Nooit zijn vader en ik het oneens — behalve misschien toen ik klein was over de hoeveelheid taartjes en borstplaat — zoolang ik hem ken. We houden altijd van dezelfde dingen en daarom moét hij jou liefhebben". Hij was prachtig in zijn onbeperkt vertrouwen.

„Je hebt hem héél, héél lief, is 't niet?" vroeg ze verlegen.

„Dat zou ik denken!"

Hij zag het droevige glimlachje op haar gezicht en hij haastte zich uit te leggen. „O, niet zooals ik jou liefheb : daar haalt niets bij!... Maar, zie je, jij bent jij en vader is vader!" zei

Een treinafdeeling der Grieksche artillerie (links op de foto) verlaat de stad terwijl een Fransche bagage-colonne er binnen trekt (rechts).